

# Jak se Aljaška připravovala na válku

---

[lipovylis.cz/wordpress/jak-se-aljaska-pripravovala-na-vaiku](http://lipovylis.cz/wordpress/jak-se-aljaska-pripravovala-na-vaiku)

David Z Moravy

28. června 2024

0

V předchozím článku jsem mluvil o měnících se plánech Američanů na posílení obrany Aljašky a vytvoření vojenských základen v regionu. Americké velení pochopilo, že poloostrov s přilehlými ostrovy je slabě opevněný, a pokud by toto území dobyli oponenti, zejména Japonsko, vytvořili by si dobrý odrazový můstek a ovládli většinu Tichého oceánu.

Spojené státy učinily první krok k realizaci svého programu obrany na dlouhé vzdálenosti na Aljašce v srpnu 1939, kdy začala výstavba letecké základny Ladd Field ve Fairbanks. O čtyři měsíce dříve prezident Roosevelt na základě výkonného příkazu přidělil pozemky poblíž Anchorage pro navrhovanou pozemní základnu. Armáda doufala, že výstavba pozemních a vzdušných zařízení poblíž Anchorage začne na jaře 1940, ale sněmovní výbor pro přidělování prostředků nejprve žádost o finanční prostředky zamítl. Německé dobytí Nizozemska a Francie a hrozba invaze do Anglie, spíše než požadavky armády, přiměly Kongres, aby urychleně připravil revidovaný návrh zákona o přidělení, který zahrnoval prostředky na projekt pozemní základny poblíž Anchorage.

## **Příkaz**

---

Aniž by čekal na konečné rozhodnutí, generál Marshall schválil politiku rozšíření obrany Aljašky, která počítala s vytvořením stálé pozemní posádky o síle asi 2 000 mužů a dočasné nouzové posádky o 3 100 mužích. Dočasná posádka se měla skládat z pěšího pluku, kombinovaného polního dělostřeleckého praporu a protiletadlového

dělostřeleckého pluku. Generál Marshall nařídil, aby byly první přírůstky této síly – prapor pěchoty a prapor polního dělostřelectva – odeslány do Anchorage nejpozději 30. června 1940.

Mezitím Kongres provizorně schválil zřízení Fort Richardson v Anchorage jako hlavního velitelství armády a 8. června 1940 začala výstavba pozemních a vzdušných zařízení. První přírůstky do bojových sil – 21 důstojníků a 732 vojáků pod velením podplukovníka Earla Landretha – dorazily do Anchorage 27. června.



John DeWitt

Až do července 1940 byla armádní stanoviště na Aljašce přímo podřízena devátému sboru, kterému velel generál John DeWitt. V důsledku tehdy plánované rozsáhlé výstavby, plánovaného rozšíření leteckých i pozemních posádek a rozvoje námořních zařízení doporučil generál DeWitt jmenování speciálního velitele sil na Aljašce, který by přímo dohlížel na rozšiřování obrany. Ministerstvo války jeho návrh přijalo a 9. července 1940 byl velitelem sil jmenován plukovník Simon B. Buckner, Jr. O dva týdny později byla nová vojenská posádka přejmenována na Aljašské obranné síly.



Simon Buckner Jr.

V dubnu 1941 generální štáb nastolil otázku oddělení Aljašky do samostatného oddělení kvůli větší velikosti posádky a její vzdálenosti od kontinentálních Spojených států. Byly na to dva pohledy, zejména spor byl o velení. Generál DeWitt se důrazně postavil proti oddělení Aljašky od Velitelství západní obrany. Tvrdil, že by to ztížilo obranu tichomořského pobřeží. Chtěl, aby ho všechny jednotky poslechy. Carl Spaatz, později známý řízením atomových útoků na Japonsko a poté náčelník štábu letectva, se postavil proti generálu DeWittovi a navrhl, aby byla Aljaška vyčleněna jako samostatné oddělení. Doporučil, aby ministerstvo války rozdělilo severopacifický trojúhelník na tři části – tichomořské pobřeží, Aljašku a Havaj – a aby z každé části udělalo samostatné dějiště operací. Věřil, že každý velitel by měl nést plnou odpovědnost za pozemní obranu svého sektoru. Ale protivzdušná obrana všech tří divadel by měla být podřízena pravomoci jediného velitele. Výsledkem bylo, že až do roku 1943 zůstala Aljaška pod velením DeWitta.

### **Příprava na obranu námořnictva**

---

Když námořnictvo začalo budovat letecké a ponorkové základny na Sitka, ostrově Kodiak a holandském přístavu, armáda zahájila předběžné plánování své obrany. V srpnu 1940 se objevila obranná směrnice. Uznala možnost „*náhlé agrese Japonska nebo SSSR proti Aljašce*“, ale navrhla, že pozemní invaze je nepravděpodobná. Schválilo vytvoření armádních posádek na každé z námořních základen, které by se skládaly z pěšího praporu s dělostřeleckými jednotkami v Kodiaku a Dutch Harbor a pěší roty v Sitku.

Brzy však projekt v Sitce prošel kompletní revizí. Přeplněnost vojenské posádky na dvou malých ostrovech vyvolala ostrou kritiku. Generál DeWitt se vrátil z inspekce na Sitku v květnu 1941 s přesvědčením, že budování bydlení na nábřeží by vedlo k nebezpečným zácpám. Požádal o povolení opustit projekt a nahradit jej výstavbou přehrad

spojující nejjižnější část japonského ostrova a ostrov Machnátí. Tvrdil, že přehrada by mohla být dokončena před napuštěním; to by usnadnilo komunikaci, umožnilo rozptýlení obytných prostor a taktických jednotek, poskytlo přístup k bateriím zbraní a pozicím světlometů za každého počasí a obecně dalo větší pružnost obraně. Při hledání podpory námořnictva pro změnu dodal, že přehrada zajistí bezpečí přístavu Whiting a umožní poblíž zřídit základnu pro námořní hlídkové lodě. Jeho doporučení získalo podporu námořnictva a bylo schváleno náčelníkem štábu.

V holandském přístavu, kde námořnictvo v roce 1940 zahájilo stavbu kombinované letecké a ponorkové stanice, původní plány neopouštěly místo pro armádní stanoviště na ostrově Amaknak, kde se soustředila námořní výstavba. Armáda odmítla návrhy na obsazení nedalekého ostrova, protože průzkum oblasti ukázal, že Amaknak je jediné možné místo pro pozemní posádku. Armáda nakonec postavila Fort Mears v Dutch Harbor.

Počátkem roku 1941 ministerstvo války v reakci na rostoucí napětí v americko-japonských vztazích částečně obrátilo svou politiku a nařídilo generálu DeWittovi, aby zařídil okamžité umístění vojáků na námořní základny. V březnu soustředil síly na západním pobřeží Kodiaku, Sitky a Dutch Harboru a koncem měsíce začaly tyto jednotky postupovat směrem k Aljašce. Do června byly na všech třech stanicích umístěny jednotky posádky. Během léta pokračovaly jednotky přesunů na námořní základny ve velkém a zrychleném tempem. Vyslání obranných sil na námořní základny bylo hlavním důvodem ztrojnásobení síly aljašského obranného velitelství mezi koncem června a koncem září 1941, ze 7 263 na 21 565. Čtyři pěší pluky, tři protiletadlové pluky, jeden dělostřelecký pluk a tanková rota. Pokud jde o pozemní obranu, Aljaška již nebyla otevřenou a bezbrannou oblastí, jakou byla v roce 1939.

## Problémy protivzdušné obrany

---

Na rozdíl od rychlé expanze pozemních sil armády zůstaly vzdušné síly Aljašského obranného velitelství na podzim roku 1941 znatelně slabé. Byl velký nedostatek letadel. Armádní vláda neviděla potřebu dodávat je na Aljašku, protože vybavení bylo vyžadováno pro základny v Panamě, dodávky do Evropy a SSSR.

Počáteční důraz byl kladen na obranu oblasti Seward-Anchorage, doplněnou o společnou obranu Kodiaku ze strany armády a námořnictva. Podle jeho premis byly Aleutské ostrovy doménou námořních operací. Tato teorie přetrvávala, dokud se vážný útok na Aljašku nezdál být nepravděpodobný. Počátkem roku 1941 relativní oslabení pozice amerického námořnictva v Tichomoří a stále nepřátelštější postoj Japonska naznačovaly potřebu zvážit možnost útočné akce. V důsledku toho se objevila nová teorie na obranu Aljašky: použití poloostrova jako základny pro útok na Japonsko, pokud by se v Pacifiku stalo násilným, bylo nyní považováno za zásadní.

Nová teorie obrany Aljašky se poprvé objevila v analýze generála Bucknera, kterou předložil generálu DeWittovi 3. září 1940. Generál Buckner souhlasil, že nepřítel může vážně ohrozit region pouze v případě, že americké námořnictvo ztratí kontrolu nad severním Pacifikem. Také obtížný terén a japonský nedostatek pozemní dopravy prakticky vylučovaly velkou pozemní invazi. Generál Buckner, ačkoliv byl pozemním důstojníkem, si představoval Aljašku jako vzdušné dějiště války. Vzdušnému letectvu přisoudil prvořadý význam a nastínil program, který kladl důraz na posílení protivzdušné obrany oblasti.

Plán generála Bucknera počítal s výstavbou předsunutých základen bombardérů na západní Aljašce, výstavbou pomocných letišť v blízkosti stávajících hlavních základen, spojením Spojených států a Aljašky řetězcem přistávacích míst, vytvořením letecké výstražné služby, údržbou ze zálohy ve Spojených státech bojových i dopravních letadel,

vybavených pro lety v chladném počasí. Generál aktivně trval na urychlené realizaci svého plánu, ale nemohl se dohodnout s ministerstvem na umístění letišť. To pokračovalo, dokud si Spojené státy neuvědomily, že hrozba pro Japonsko je stále silnější.

Zdálo se, že samotné Japonsko je chyceno v sevření protichůdných zájmů a neslučitelných cílů. Na jedné straně pakt o neútočení se Sovětským svazem jej zavazoval k zachování neutrality. Na druhou stranu by Berlínský pakt mohlo Německo využít k přesvědčování Japonska k aktivní pomoci. Přestože zprávy amerických tajných služeb naznačovaly, že se japonské jednotky přesouvají na jih od SSSR, může se Japoncům zdát příznivý okamžik k realizaci jejich dlouhodobých ambicí dobýt Dálný východ. G-2 požadovala zajištění dálkových leteckých hlídek nad vodami v Beringově průlivu a dohodu se Sovětským svazem o společném využití námořních a leteckých základen v Petropavlovsku, Velitelských ostrovech a Anadyrském zálivu. Generál DeWitt předal rozkazy generálu Bucknerovi, aby před tím varoval všechny své posádky

“rostoucí nebezpečí úplného rozpadu SSSR a následné možnosti operací Osy směrem na Aljašku.”

Jedním z kroků, které generál Buckner podnikl poté, co obdržel varování, bylo hlídkovat pobřeží s armádními letadly z Bristolského zálivu do Point Barrow a požádal námořnictvo, aby provedlo podobnou misi z Ketchikanu do Dutch Harbor. Když byl informován, že na námořní hlídky nejsou dostatečné finanční prostředky (v té době mělo námořnictvo v aljašských vodách pouze tři hlídková letadla), rozhodl se generál Buckner udržovat hlídky sám podle svých nejlepších možností.

### **Posílení protivzdušné obrany**

---



Aljaška byla posledním oddělením, které obdrželo armádní bojová letadla. Již v srpnu 1940 generál Arnold prohlásil, že neexistuje žádná vyhlídka na jejich odeslání na Aljašku během toho roku. 5. září souhlasil s vysláním několika perutí. Tato síla měla dorazit na pole Elmendorf kolem 15. listopadu.

Velitelství obrany Aljašky obdrželo svůj první bojový letoun. Na konci února dorazila do cíle 23. letecká základna, 18. stíhací peruť vybavená 20 P-36 a velitelská letka 28. složené skupiny. Tuto sílu následovalo v březnu několik dalších jednotek squadron s letouny B-18A. 29. května se z těchto jednotek zformovalo aljašské námořnictvo.

Po napětí s Japonskem v červenci 1941 generál Buckner zuřivě, ale neúspěšně, požadoval letecké posily a napsal:

„Mým bezprostředním zájmem je vytvořit letectvo dostatečně silné, aby učinilo jakoukoli nepřátelskou výpravu proti pobřeží Aljašky tak riskantní, že by ji vyloučila z říše možností. Naše námořnictvo pak může být osvobozeno od úkolu poskytovat nám neustálou ochranu a svobodně působit jinde.

V současné době jsou všechny naše pobřežní stanice v nebezpečí, že budou jedna po druhé obsazeny nepřátelskými výpravami, které je převyšují. Naše námořní síly jsou v současnosti bezvýznamné a vyhlídky na operační posílení jsou poněkud mizivé. Byl jsem informován, že budeme brzy posílení pozemními jednotkami, ale že se v blízké budoucnosti neplánuje posílení leteckého sboru. Za současných podmínek bych preferoval bombardéry před pozemními jednotkami. Sdělil jsem toto přání generálu DeWittovi a on má podobný názor.”

Velitelství letectva ani jiné složky ministerstva války nepovažovaly ohrožení bezpečnosti Aljašky v červenci 1941 za dostatečně akutní. Názor ministerstva války byl vyjádřen v dopise generála Marshalla

generálu Bucknerovi, ve kterém náčelník štábu řekl:

„Ministerstvo války chápe důležitost vašeho problému a dělá vše, v souladu s obecnou situací, aby vyhovovalo vašim potřebám. Vaše velení dostalo vysokou prioritu, pokud jde o leteckou sílu, a my se snažíme najít způsoby a prostředky, jak vyhovět vašim potřebám v tomto ohledu. Dodávky na Aljašku byly zpožděny kvůli naléhavějším potřebám Filipín, kterým byla vzhledem ke kritické situaci na východě dána vyšší priorita než Aljašce. Dnes jsem byl informován o následujícím navrhovaném harmonogramu dodávek letadel na Aljašku:

Bombardéry (M) řady B-26:

září 1941 – 18

března 1942 – 3

května 1942 – 5

Bombardéry (H) řady B-17:

února 1942 – 8

června 1942 – 5

října 1942-3

Série stíhacích stíhačů P-40:

září 1941 – 4

října 1941 – 21

srpna 1942 – 6.

Jak se v listopadu 1941 zvýšila pravděpodobnost války mezi Spojenými státy a Japonskem, všechna oddělení zodpovědná za obranu Aljašky zvýšila své požadavky na letecké posily, ale ministerstvo války nebylo schopno podniknout žádné kroky. Jak řekl generál Arnold:

„...děláme vše pro to, abychom zvýšili počet vycvičených perutí a skupin, které jsou k dispozici pro tyto mise. V tuto chvíli jsme téměř dosáhli dna.”

Nutno říci, že Spojeným státům ve všech směrech vážně chyběla letadla a žádosti z různých základen přicházely měsíčně.

Generál DeWitt okamžitě nařídil Bucknerovi, aby uvedl obranu Aljašky do plné pohotovosti. Díky tomu, co se udělalo v předchozím roce a půl, měla nyní tato země pozemní síly asi 20 000 mužů. Fort Richardson, hlavní armádní základna, je dokončena. Čtyři hlavní letiště na jihovýchodě a střední Aljašce – Metlakatla, Yakutat, Elmendorf a Ladd – byla funkční. Armádní stanoviště na ochranu námořních zařízení v Sitka, Kodiak a Dutch Harbor jsou v pohotovosti. Velké posádky operovaly v Seward a Nome. Komunikace se zlepšila jak uvnitř, tak s Aljaškou. Do provozuschopného stavu byla uvedena i krajská železnice.

Nejvážnější slabinou obrany Aljašky byl nedostatek vzdušné síly. Aljaška měla na jaře 1941 stále k dispozici pouze 12 bombardérů B-18 a 20 P-36 a pouze 6 z nich bylo připraveno k boji v době útoku na Pearl Harbor. Jen tři dny před ním se ukázala zranitelnost obydlí vůči bombardování, nedostatek protiletadlového dělostřelectva, přístupové cesty, nedostatek munice a nedostatek skladovacích prostor. Američané neměli žádnou ochranu před plnohodnotným a připraveným útokem na Aljašku.

- Zotov Sergej -Autor
- <https://t.me/jiznimorava>
- Wikipedia.org – použité fotografie

## About The Author

---

0



## Continue Reading

---

Previous Poučení z první světové války.